

Wyrok z dnia 15 grudnia 2008 r.

II UK 115/08

Umorzenie postępowania egzekucyjnego nie zawsze jest równoznaczne ze spełnieniem przesłanki bezskuteczności egzekucji warunkującej odpowiedzialność za składki na podstawie art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Przewodniczący SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec, Sędziowie SN:
Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca), Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 grudnia 2008 r. sprawy z wniosku Jana A. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w K. z udziałem zainteresowanej „F.B.-J.” Spółki z o.o. w S. o ustalenie nieistnienia odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki z tytułu składek, na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2007 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w K. decyzją z 11 kwietnia 2006 r., na mocy art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obciążył odpowiedzialnością Jana A. za składki należne od spółki z o.o. F.B. J. w S. za okres od marca 2002 r. do sierpnia 2003 r. wraz z odsetkami, łącznie w kwocie 106.207,45 zł.

W odwołaniu Jan A. zarzucił brak bezskuteczności egzekucji wobec spółki, gdyż nie wskazano mienia, z którego egzekucja była bezskuteczna, a przede wszystkim wobec nieskierowania jej do nieruchomości spółki, obciążonej hipoteką przymusową w kwocie 87.290,87 zł na rzecz pozwanego dla zabezpieczenia wierzytelności z tytułu składek.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 4 października 2007 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 14 lutego 2007 r., który zmienił jego decyzję i ustalił, że Jan A. nie ponosi odpowiedzialności za składki należne od spółki. Kwota długu składkowego nie była sporna, tak samo jak pełnienie przez Jana A. funkcji prezesa zarządu spółki w okresie, w których powstał dług składkowy. Spółka jest właścicielem nieruchomości zabudowanej, położonej w S. o powierzchni 0,1929 ha, obciążonej hipoteką przymusową w kwocie 87.290,87 zł dla zabezpieczenia zaległości składkowych nieuiszczonych pozwanemu. Do tej nieruchomości była prowadzona egzekucja z wniosku innych wierzycieli, jednak ze względu na brak licytantów nie została sprzedana. Obecnie prowadzone jest kolejne postępowanie egzekucyjne z tej samej nieruchomości, przy czym pozwany również nie wystąpił z wnioskiem o egzekucję składek z tej nieruchomości. Sąd Okręgowy przyjął, że odwołujący się zasadnie zakwestionował przesłankę bezskuteczności egzekucji z art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, gdyż wskazał nieruchomość spółki, do której pozwany nie skierował egzekucji. Biorąc po uwagę aktualne ceny nieruchomości stwierdził, że egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości składkowych w znacznej części. Decyzja o odpowiedzialności odwołującego się za składki należne od spółki była przedwczesna, skoro prowadzona jest kolejna egzekucja z nieruchomości, choć pozwany z takim wnioskiem nie wystąpił. Odpowiedzialność odwołującego się nie ma uzasadnienia, gdy pozwany nie wykorzystuje możliwości wyegzekwowania zaległych składek z nieruchomości spółki.

Sąd Apelacyjny rozstrzygnął na podstawie ustaleń Sądu Okręgowego. Podzielił również wykładnię art. 116 Ordynacji podatkowej, że odpowiedzialność członka zarządu aktualizuje bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, choćby częściowa. Nie jest przy tym wymagane, aby wierzyciel wykorzystał wszystkie prawnie dopuszczalne sposoby egzekucji. Nie zawsze też konieczne jest uprzednie prowadzenie egzekucji i jej prawomocne umorzenie wskutek bezskuteczności. Bezskuteczność może być stwierdzona także wtedy, gdy z okoliczności sprawy wynika nie-

zbiecie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swoich należności. Jednak bezskuteczność egzekucji prowadzonej z wniosku innego wierzyciela, bez szerszego obrazu tamtej sprawy, nie jest okolicznością przesądzającą o bezskuteczności egzekucji w innej sprawie. Skuteczność egzekucji zależy od właściwej postawy wierzyciela. Winien on wskazać organowi egzekucyjnemu majątek oraz sposoby egzekucji. W toku egzekucji winien podejmować czynności mające na celu wykonanie tytułu wykonawczego, w tym ustalenie majątku dłużnika. Nie zasługuje na uwzględnienie sytuacja, gdy z okoliczności sprawy nie wynika rzeczywisty zamiar wyegzekwowania należności. Pozwany nie przedsięwziął żadnych czynności zmierzających do ustalenia majątku spółki, prócz wezwania do wskazania mienia spółki i uzyskania informacji o braku środków pieniężnych na rachunku bankowym spółki. Organy egzekucyjne nie były zobligowane do ustalania majątku spółki i pozwany nie wyraził zainteresowania toczącym się postępowaniem egzekucyjnym. W szczególności nie podjął czynności do znanej mu nieruchomości, na której ustanowiono trzy hipoteki na zabezpieczenie należności z tytułu składek. Sąd Apelacyjny nie zgodził się ze stanowiskiem pozwanego, iż bezskuteczność egzekucji z wniosku innego wierzyciela skierowanej do nieruchomości z braku licytantów w drugiej licytacji oznacza bezskuteczność egzekucji również dla pozwanego. Nie podał żadnych przyczyn z jakimi wiąże się fakt braku potencjalnych nabywców nieruchomości spółki, co mogło przesądzić o rzeczywistej bezskuteczności egzekucji z tego składnika majątku spółki. Brak zaś danych do jakich pozostałych składników majątku dłużnej spółki skierowano egzekucję nie pozwala na przesądzenie okoliczności, iż egzekucja przeciwko spółce winna być uznana za bezskuteczną. Przedwczesnym okazało się wydanie decyzji przez pozwanego o odpowiedzialności Jana A. za składki należne od Spółki. Wskazał on nieruchomość spółki, z której pozwany mógł w znacznej części zaspokoić zaległość składkową. Pozwany nie zaprzeczył prawdziwości tego oświadczenia, a fakt ustanowienia hipoteki może potwierdzać tę okoliczność. Niezależnie od tego pozwany winien wszcząć postępowanie administracyjne i zwrócić się do członka zarządu o wyjawienie majątku. Postępowanie wyjaśniające nie mogło być zaniechane. Pozwany załatwia sprawę decyzją administracyjną w oparciu w pierwszej kolejności o przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych, a w zakresie nieuregulowanym w tychże w oparciu o przepisy postępowania administracyjnego (art. 7, 12 k.p.a.). Jan A. nie został wezwany w trybie art. 116 Ordynacji podatkowej do wskazania majątku spółki. Wadliwość ta bezpośrednio rzutuje na

uprawnienia zobowiązanego i wpływa na trafność decyzji. Pozbawiona była też pełnej podstawy prawnej, gdyż art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej nie obejmował składek na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, mające swoje orębne regulacje. Zabrakło w decyzji „formalnego” stwierdzenia bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce. Niezbędnym warunkiem orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu za zaległości spółki jest stwierdzenie, po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego, bezskuteczności egzekucji wobec spółki. W konkluzji Sąd Apelacyjny wskazał na „brak podania w decyzji bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce”, co przy braku takiego ustalenia faktycznego czyni wadliwym jej rozstrzygnięcie. Nie została wykazana bezskuteczność egzekucji przy ujawnionej bierności pozwanego, a odwołujący się wskazując majątek w rozumieniu art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej okresowo uwolnił się od odpowiedzialności za zobowiązanie spółki.

Skargę kasacyjną pozwany oparł na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzuty naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwie zastosowanie odniósł do: 1) art. 7, 12, 104 i 107 k.p.a. w związku z art. 83 ust. 1 oraz 83a ust. 2 ustawy systemowej, poprzez uznanie, iż organ rentowy przy wydawaniu decyzji w sprawie ustalenia odpowiedzialności członka zarządu spółki z o.o. zobowiązany jest stosować przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, a zdaniem skarżącego nie ma obowiązku ich stosowania przy wydawaniu decyzji; 2) art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 4 ust. 3 oraz 31 ustawy systemowej w związku z art. 93 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 30 ust. 2 ustawy z 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, art. 56 ust. 1, 2 i 3 ustawy z 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, art. 107 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, poprzez przyjęcie, że nie można członkowi zarządu spółki z o.o. przypisać odpowiedzialności za składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a ich dochodzenie możliwe jest tylko i wyłącznie na podstawie przytoczonych przepisów szczególnych odnoszących się do należności z tychże składek; zdaniem skarżącego dopuszczalne jest obciążenie członka zarządu spółki z o.o. z tytułu niewyegzekwowania tych składek (zgodnie z art. 116 § 1 i § 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31

ustawy systemowej); 3) art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej, poprzez przyjęcie, że w celu przypisania odpowiedzialności członkowi zarządu spółki z o.o. za należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne konieczne jest formalne stwierdzenie bezskuteczności prowadzonej egzekucji wobec spółki oraz że wystarczającą okolicznością pozwalającą uwolnić się członkowi zarządu spółki od odpowiedzialności jest wskazanie mienia spółki, z którego prowadzona była bezskuteczna egzekucja; zdaniem skarżącego nie ma konieczności formalnego stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, ważny jest sam fakt, iż wierzyciel wszczynając egzekucję nie uzyskał zaspokojenia swojej wierzytelności oraz że członek zarządu spółki nie może uwolnić się od odpowiedzialności poprzez wskazanie mienia, z którego była już prowadzona bezskuteczna egzekucja. Podstawę procesową skargi stanowił zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, to jest nierozważenie w całości materiału dowodowego, poprzez stwierdzenie, że wnioskodawca wykazał okoliczności uwalniające go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek, a w szczególności poprzez wskazanie nieruchomości, z której była prowadzona już bezskuteczna egzekucja; zdaniem skarżącego Sąd uchybił logicznemu rozumowaniu oraz zasadom doświadczenia życiowego, zdaniem skarżącego wskazanie nieruchomości, z której była prowadzona już bezskuteczna egzekucja nie jest okolicznością uwalniającą członka zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek, z uwagi na to, że organ rentowy zasadnie przyjął, iż ponowne wszczęcie postępowania egzekucyjnego z tejże nieruchomości jest niecelowe i nie doprowadzi do zaspokojenia jego wierzytelności.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroków i oddalenie odwołania, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi Jan A. wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlega uchyleniu, co nie oznacza, że zasadne są wszystkie zarzuty skargi kasacyjnej.

1. Zarzut naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego jest nietrafny o tyle, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.), który w sprawie cywilnej (art. 1 i 2 k.p.c.), jako sąd powszechny

nie stosował wskazanych w zarzucie przepisów procedury administracyjnej. Niemniej zapytanie o to, czy pozwany przy wydaniu decyzji stosuje Kodeksu postępowania administracyjnego znajduje odpowiedź w art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (ustawa sus), zgodnie z którym w sprawach uregulowanych tą ustawą stosuje się przepisy tego Kodeksu, chyba że ustawa stanowi inaczej. Pozwany nie jest organem administracji publicznej i nie wydaje decyzji administracyjnych (art. 1 k.p.a.). Jest państwową jednostką organizacyjną posiadającą osobowość prawną i realizuje zadania systemu ubezpieczeń społecznych oraz dalsze określone innymi ustawami (art. 66 i nast. ustawy sus). Załatwia sprawy poprzez wydanie decyzji, co nie oznacza, że są to decyzje administracyjne, w konsekwencji nie stosuje się do nich wszystkich reguł procedury administracyjnej dotyczących decyzji administracyjnych. Istota zarzutu skarżącego kwestionuje jednak wywiedzenie z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego obowiązku wyjaśnienia i pytania osoby trzeciej, przed wydaniem decyzji na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej, o wskazanie mienia, które może uwolnić ją od odpowiedzialności. Obowiązek taki wynika nie z procedury administracyjnej, przynajmniej bezpośrednio, lecz wyraźnie wypływa z tego przepisu Ordynacji podatkowej. Jego realizacja może mieć różne skutki dla rozpatrywanej odpowiedzialności, co niżej szerzej zostanie omówione.

2. W zaskarżonym wyroku Sąd nie stwierdził, że członków zarządu nie można obciążyć odpowiedzialnością za niezapłacone przez spółkę składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zauważył tylko, że pozwany winien podać pełną podstawę prawną z ustaw dotyczących ubezpieczeń zdrowotnych oraz obu Funduszy. Sąd Najwyższy w uchwale z 4 czerwca 2008 r., II UZP 3/08 (OSNP 2009 nr 11-12, poz. 148) stwierdził, iż „Członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością mogą, na podstawie art. 116 ustawy z 29 sierpnia Ordynacja podatkowa w związku z art. 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z art. 31 tej ustawy, zostać obciążeni odpowiedzialnością za niezapłacone w terminie przez tę spółkę składki na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne”. Stanowisko tej uchwały jest trafne i ma zastosowanie do rozstrzygnięcia w tej sprawie. Do składek na wskazane Fundusze i ubezpieczenie zdrowotne stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne, co pozwala stosować również przepisy Ordynacji podatkowej z art. 116.

3. Sąd Apelacyjny nie przyjął, że umorzenie postępowania egzekucyjnego jest równoznaczne z bezskutecznością egzekucji z art. 116 Ordynacji podatkowej. W dyskursie o bezskuteczności egzekucji jako przesłance rozpoznawanej odpowiedzialności, w szczególności czy można ją przyjmować tylko po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, ta sprawa jest przykładem na odpowiedź negatywną. To, że licytowana nieruchomość nie miała nabywców, zakończyło tę egzekucję jej umorzeniem. Takie - jak się określa „formalne” - zakończenie egzekucji nie stanowiło dla Sądu podstawy do stosowania odpowiedzialności z art. 116 Ordynacji podatkowej. Tu jednak Sąd zauważył, że toczy się kolejne postępowanie egzekucyjne z tej samej nieruchomości, choć nadal nie z wniosku skarżącego. Sąd Apelacyjny trafnie stwierdził, że nie można odmówić członkowi zarządu możliwości uwolnienia się od odpowiedzialności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej przez wskazanie tego samego mienia (nieruchomości), z którego egzekucja była już prowadzona. Samo to, że ponownie prowadzi się egzekucję do tej samej nieruchomości wywołuje wątpliwość co do jej nieefektywności i podważa założenie o bezskuteczności egzekucji. Zwłaszcza gdy wartość nieruchomości (której nie ustalono) przekraczałaby znacznie dług składkowy, który skarżący ma przy tym zabezpieczony hipoteką przymusową na tej nieruchomości.

4. W zaskarżonym wyroku brak jest precyzji co do przesłanki bezskuteczności egzekucji z art. 116 Ordynacji podatkowej. Nie jest jasne czy Sąd przyjął jej brak z tego względu, że skarżący takiej egzekucji nie prowadził albo nie prowadził właściwie (to znaczy nie prowadził z nieruchomości - co skarżący przyznaje - zatem powinien ją skierować do tego mienia jako wierzyciel należności), czy też brak jest bezskuteczności egzekucji, gdyż członek zarządu spółki wskazał nieruchomość, z której egzekucja umożliwi zaspokojenie należności składkowych. Jednak samo wskazanie nie byłoby też wystarczającą okolicznością do negowania twierdzenia o bezskuteczności egzekucji, gdyż w rozwiązaniu z art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej chodzi o mienie, które zaspokoi wierzytelność co najmniej w znacznej części. Z pozoru nieskomplikowany stan sprawy wywołuje szereg zagadnień, których nie można tu stawiać frontalnie, gdyż wykraczałyby poza zakres dotychczasowego rozpoznania sprawy. Wskazać należy na dwa sprzeczne interesy. Z jednej strony skarżącego, który jako wierzyciel chce uzyskać zaspokojenie długu także od osoby trzeciej (członka zarządu). Z drugiej jednak strony konstrukcja odpowiedzialności z art. 116 Ordynacji podatkowej daje członkowi zarządu możliwość wskazania mienia spółki na

zaspokojenie wierzytelności, co też on uczynił, zatem nie powinien być obciążony szczególną odpowiedzialnością za dług spółki. Sytuacja jest klarowna gdy wskazanie mienia następuje przed wydaniem decyzji - wówczas organ rentowy nie powinien wydać decyzji, co najmniej do czasu zweryfikowania czy wskazane mienie wyklucza bezskuteczność egzekucji jako przesłankę odpowiedzialności. Inaczej jednak może być, gdy wskazanie mienia nastąpi po wydaniu decyzji na podstawie art. 116. Należy przyjąć, że nie ma prekluzji do wskazania mienia, jednak wówczas wzruszenia czy uchYLENIA decyzji odwołujący się członek zarządu może żądać w postępowaniu sądowym, zwłaszcza gdy wykaże, iż przed wydaniem decyzji nie został zapytany o wskazanie mienia. W tej sprawie skarżący chce definitywnego zakończenia sprawy, czyli oddalenia odwołania od decyzji, przy czym nie twierdzi, a wręcz przyznaje, że nie wszczął egzekucji z wskazanej nieruchomości. Powstaje więc zagadnienie, w pierwszej kolejności natury procesowej, czy może nie wszczynać egzekucji lecz na podstawie egzekucji prowadzonej przez innego wierzyciela do mienia dłużnika (spółki) twierdzić, że jest ona bezskuteczna, gdyż umorzona została egzekucja z nieruchomości z braku licytantów. *Prima facie* odpowiedź może tu być pozytywna. Taki sam wniosek egzekucyjny skarżącego mógłby przynieść taki sam efekt jak wniosek innego wierzyciela. Trudno też wymagać, aby skarżący przejął egzekwowaną nieruchomość na własność skoro wierzytelność jest wierzytelnością pieniężną i w takiej formie winna być zaspokojona. Nie zamyka to jednak problemu, gdyż według ustaleń toczy się kolejna egzekucja z nieruchomości, której skarżący również nie wnioskuje, przy czym jako wierzyciel hipoteczny ma zapewniony udział w podziale sumy uzyskanej z egzekucji, co w pewnym stopniu zrozumiałym czyni brak zaangażowania środków na bezpośrednie prowadzenie egzekucji. Z ustaleniem o kolejnej egzekucji koliduje rozstrzygnięcie zaskarżonego wyroku. Chodzi o to, że Sąd Apelacyjny rozstrzygnął orzeczeniem kończącym sprawę, gdyż oddalającym apelację skarżącego, czyli uwolnieniem Jana A. od odpowiedzialności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej. Koliduje to ze stwierdzeniem Sądu, że odwołujący się „okresowo uwolnił się od odpowiedzialności” za składki spółki, a także z podobnym określeniem pierwszej instancji, że wydanie decyzji o jego odpowiedzialności za składki spółki było „przedwczesnym”. Dysonans wynika i z dalszego stwierdzenia, że odwołujący się wskazał mienie do egzekucji. Nie jest wiadome, czy Sąd Apelacyjny dopuszcza możliwość wydania kolejnej decyzji co do tej samej odpowiedzialności. Z uwagi na cywilną genezę odpowiedzialności członków zarządu za składki (por. art. 298 k.h. i

uchwałę Sądu Najwyższego z 15 września 1993 r., II UZP 15/93, OSNCP 1994 nr 3, poz. 48) można przyjmować dopuszczalność tylko jednego osądzenia sprawy, czyli jednego procesu o odpowiedzialność członka zarządu. Z drugiej strony skarżący może być uprawniony do wydania kolejnej decyzji przy zmienionym stanie faktycznym, przy tej samej normie prawnej (co stanowi o proceduralnej specyfice spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, innych niż administracyjne). Wydaje się, że winna być jedna decyzja i ewentualnie jedno postępowanie odwoławcze rozstrzygające o odpowiedzialności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej. Po wskazaniu mienia może się jednak okazać, że nie zwolni to obciążanego od odpowiedzialności bo nie pozwala to na zaspokojenie zaległości składkowej. Sąd Apelacyjny nie odpowiedział jednoznacznie, czy wskazanie nieruchomości zwalnia definitywnie odwołującego się od odpowiedzialności, czy też możliwa jest kolejna decyzja i postępowanie odwoławcze. Ze względów funkcjonalnych i celowościowych nieuprawniona może być odmowa wskazania mienia już po wydaniu decyzji, nawet prawomocnej, przy zaniechaniu odwołania się do sądu. Nie można wykluczyć, że dopiero wówczas zostanie ujawnione mienie spółki. Wówczas jednak dla sytuacji członka zarządu nie byłyby już obojętne prawomocna decyzja albo orzeczenie sądowe o jego odpowiedzialności za składki. Zagadnienia takie rysują się przy przedwczesnym uwolnieniu od odpowiedzialności lub po przypisaniu jej mimo braku podstaw do stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W sprawie nie ustalono jaka była wartość nieruchomości, natomiast stanowisko o „okresowym” uwolnieniu się od odpowiedzialności za składki spółki nie wyjaśnia sprawy. W aktach sprawy znajduje się oszacowanie (jednak nie od rzeczoznawcy majątkowego). Skoro już raz licytowano nieruchomość, to powinien być jej opis i oszacowanie. Brak nabywcy w pierwszej egzekucji nie wyklucza jej sprzedaży w kolejnej egzekucji. Wszystkie poruszone kwestie prawne i faktyczne wymagają ponownego zajęcia stanowiska przez Sąd Apelacyjny, gdyż skarga pozwanego nie pozwala poprzestać na dotychczasowym rozstrzygnięciu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁵ k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

=====